monnigi wodra Ma rohhi lindude labbi teise male istutud, mis nüüd sealgi omma kasso sadab. Agga kül sedda wist walleks naerate, kui julgeste ütlen, et kaarn oige oskaja kärner, kes jo monne tamme oiete kui melega istutanud? Ommeti segi polle nälljajut. On sedda silmaga nähtud, et kaarn nokkaga augukest mulda uristab; lasseb siis ühhe tammetorro nokka otsast sinna sisse kukkuda, ning mattab tedda wimaks mulla ja samlattega kinni. Ei lind kül tahha puud istutada. Temmal omma nou ja murre. Sest ta mattab tammetorro Ma sisse, ennesele toidusse warraks, unnustab pärrast omma kobakest; agga tam ikka istutud, ning ommal aial puuks ülleneb! —

Monni pu kaswab ka jõe kalda peal; seme langeb oksest wette, ehk wiib tedda ka kange tuul ja suur wessi, mis ülle kallaste tousnud, jõkke ja sealt alla, kunni teises kohhas kalda külge kinni jääb, ehk uus weetousminne tedda Ma peale kannab. — Monnigi iwwike jõega merresse alla lähhäb, ja sealt teise pole randa, et wodras Ma tedda saab ommale pärrima. Sest on jo siin ja seal sedda rohto ja neid taimekessi umbrohho wisi hakkand kaswama, mis neis mades enne kogaont ep olle nähha olnud, agga mis ülle merre maal, ranna liggidal, kaswamas on; kust siis sedda arwata, et seme senna soudnud. Nenda silm nähtawalt tössi, et keik Ma- ja taewa wäed, et tulli ja rahhed, lummi ja uddo, ja suur kange tuul peawad Jehowa sanna järrele teggema. Laul 148, 8.

5.

Et meie kord olleme hakkand mitmesuggusest seemnest jutto aiama: siis ärgo segi koja armohool jägo nimmetamatta, et Temma igga seemne soule omma issi warjo ümbermurretsenud. Nenda kui igga ellawal lomal omma wastohakkamisse noud lodud: nenda ka igga seemnele omma kaitsja katte. Ühhel seemne soul se katte warjuks ümber, teisel jälle teine, et, ni kaua kui tddo ja